Al. Florin ȚENE

Ziua a şaptea după Artur

În memoria scriitorului, filosofului şi
Promotorului cultural ARTUR SILVESTRI

SEMĂNĂTORUL
Editura - online
Mai 2009

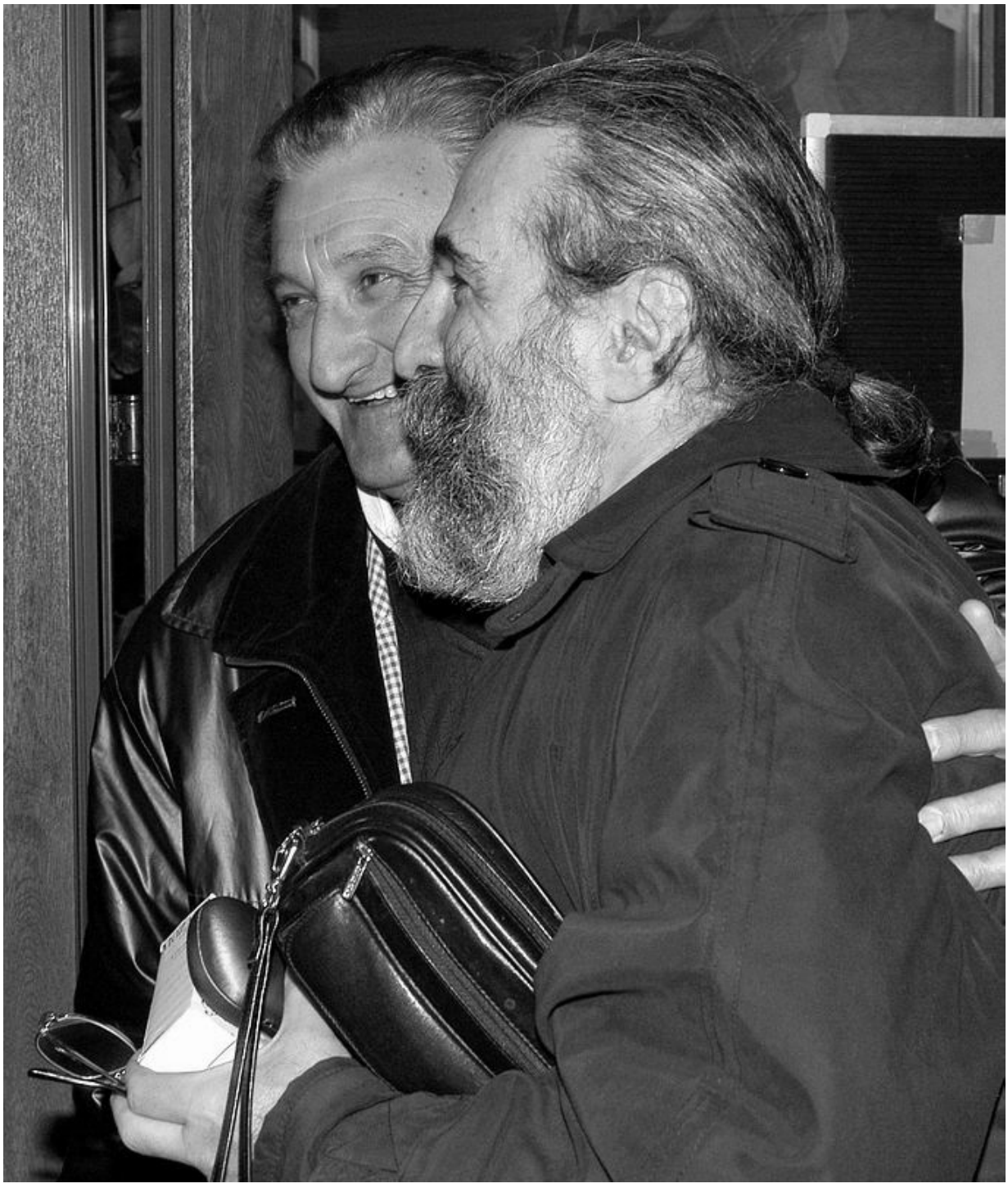

ARTUR SILVESTRI şi AL FLORIN ȚENE

Ziua a şaptea după Artur

După ce Dumnezeu a sfinţit lucrarea Lui
Cuvântul în tine a căpătat mişcare
A ochilor ce dau de ştire în ziua nimănui
Spre a înţelege noua-ntruchipare.

In această zi ai împărţit bucăţi din tine,
Poeme să le-nţelegem în ceas de mântuire,
Ajutorul pătrunderii în măduva timpului ce vine,
A leoaicei cu ochii verzi eliberată de iubire.

O mie de ani într-o singură zi
Proclamă un ceas fără eroare,
In duminica de suflet te-aştept să vii
Poemul să-l citeşti întruchipat din mare.

Prilej universal de a ne cunoaşte,
De a întoarce cuvântul înapoi,
În mielul din câmpie ce tăcerea o paşte,
Aşa cum va fi în Ziua de Apoi.

Cei doi gemeni-timpul şi spaţiu

Alunecând, se interferează spaţiu cu spaţiu
Încrucişându-se în timp se prelungeşte
Până în adâncuri de timp, până la Horaţiu,
În noi cu voia undelor se-nţelepţeşte.

Şi tot ne integrăm în hăul lui deschis
Încrucişându-ne cu vetuste spaţii şi istorii
Până când şi el cade ucis
Între cele două clipe unde pier şi norii.

Un singur timp cât universul
Proclamă o necunoscută definitivă...
Spaţiul nostru nu cunoaşte viersul
Şi nici muzica celestă relativă.

Lumina din Acrostih

Aurul zilei îi acoperă fruntea înstelată de gânduri
Răvăşită de durerea altora în pagini peste veşnicie,
Tăcute cariatide aşezate în fraze şi rânduri
Unite sub flamura ideilor în Olimp
Rugă sunt şi poartă pe umeri veşnicul timp.

Stele s-au aprins în firidele lor
Iluminând verbele pe dinăuntru ce le porți cu tine.
Lucrurile se reîntorc la veşnicul călător,
Venind cu destinul scris în Sine
Eveniment socratic de memoria ta consemnat
Să rămână prin noi mai departe.
Tăcut şi înțelept te-ai înălțat precum un sfânt
Rămânând, acolo Sus, în Marea Carte
Iubire pentru neam şi Lumină în Cuvânt.

Înainte de sfârşitul frazei

Brazda țării în care clocote sângele străbunilor
Ți-a deschis Calea
Spre Lumina întoarceri în Sine.

Precum pasărea din interiorul
Oului de aer
Înălțimea îți devorează tăcerea...

Doar cuvintele tale încărcate de gânduri
Ne umezeşte tâmpla
Iar din dosul ochilor tăi
Îți este teamă că vei trece prin ei
Pentru îmbrățişarea finală.

Frazele tale au inundat
Fiecare celulă a creierului nostru contemporan
Pregătind potirul alchimic
Pentru noua ta naştere...

În noi
Cu dăruire ai îngenunchiat
Printre geometrii de fraze
Să ne încurci visele cu viața,
Fiindcă nu mai ştim dacă s-a întâmplat
s-au moartea s-a strecurat în somn
şi nici acum n-ai aflat că ai trecut pe malul celălalt
în Lumină.

Eu şi guguştiucul

Numai eu şi guguştiucul cântăm de dimineaţă,
Eu pe pagina albă de vibrează până-n rimă
El pe o creangă a bobotezei de îngheaţă
Notele muzicale, ţurţuroi, pe-o ştimă.

Numai eu vers de cântec şi descântec
El pasăre vorbitoare de văzduh,
Rege nenăscut din pântec
Eu ce-l aşez în sunet duh.

Întoarcerea ACASĂ

Era o vreme-a inimilor aprinse
Un timp al cuvântului scris,
Era clipa tăcerilor încinse
Şi-a încrederii urcând în vis.

Vesteam minunea prieteniei noastre
Sub raza luminii din Cuvânt;
Proiectele-ţi erau firide pentru astre
Şi noi te urmam prin legământ.

Dar azi, ai plecat Acasă-n Paradis
Lăsând pentru noi înţelepciune şi-n ecou
CUVÂNTUL tău în suflete aprins
Şi speranţa că Sus e o naştere din nou.

E clipa când mă-nchin pentru tine,
Dovada împreunelor simţiri,
Căci eternitatea care, iată vine
Stârneşte în noi valuri de uimiri.

Te-ai întors Acasă întristat,
Mai era în Ţară de-mplinit ceva,
Însă lumina-ţi de aici n-a plecat
Ne călăuzeşte spre înţelepciunea ta.

Medalia de sub preş

Ceasul o luase de-a dura
peste cocoaşa mea de griji.
Pe sub poteci cârtițele bârfelor
strigau:Ura!
Când pe la colțurile orelor mureau
de necaz
cuvinte cu nasul cât un praz.

Ora se dădea de-a berbeleacul
peste pieptul meu scos în față,
rotund, trufaş şi abil,
medaliile îmi zornăiau în inimă,
ele veneau din altă viață
tiptil.

Odată cu mine se strecurau pe sub preşul cerului
în piață,
umbra mea din altă viață
orbită de strălucirea lor
pe piepturi de prinți.

Le frecasem câteva secole cu pluşul
atâtor dorinți.

Modestie

Vederea mea există, dar m-i se spune să nu văd,
Am mâna dreaptă, dar sunt obligat să n-o folosesc,
Inşi ieşiți din grote, întuneric şi prăpăd,
peste prag de foc mă împing să păşesc.

Din antetul paginii zilei de azi mi-a fost şters
până şi numele, de-acum anonim mă numesc,
iar dacă mâna ce n-o mai am scrie un vers
din el pe înserate ierburi târâtoare mai cresc.

Plecarea

Toată noaptea autobuzul şi-a încălțat roatele,

oraşul îşi freca mâinile înghețate
pe când mânuşile uitate sub zăpadă încălzeau ghiocei.

Străzile îşi suflau nasul pe parbrizul autobuzului

în timp ce noi azvârleam gândul la destinație
iar trupurile noastre devenite statui
purtau în spate grijile şoferului.

Şoseaua îşi înfăşura amintirile pe roți,
casele de pe margine se strecurau şerpeşte
în ferestrele noastre de sub sprâncene,
apoi alunecând spre inimă,
spre inima Ardealului.

Terra incognita

Ziua totuşi nu e o vrabie
care ciripeşte în zarzăr şi dispare
în înțelegerea auditivă a cuiva
ce-şi lustruieşte în soare o sabie.
Nu, ea nu e vrabia aceea cu aripi
nelinişitite şi cenuşii
de la care învăț să zbor
pentru a trece peste râul clipelor târzii
în ***terra incognita*** altui dor.
Noaptea nu ştiu unde dorm
păsările,
se fac una cu frunzele
sau le acoperă întunericul cu o mantie de culoare
încinsă cum înalbăstreşte apa meduzele.
Noi credem să s-au dus la culcare
însă ele veghează propriul somn
când golul de cântec a rămas la fereastră
pentru nevăzutul Domn
ce creşte în glastră.
 Am spune că nici ziua nu se mişcă
şi-ntr-adevăr ea nu e o vrabie
e săgeata aceea care pişcă,
cum înțeapă soarele din mustul sorbit pe la chindie,
acolo unde inima bate ca o tocălie.

A înviat Iisus

Lumea este în concurență cu ea
Și mai puțin se uită spre Tine sus,
Tu, Doamne, eşti Călăuza mea
Când din morți învia Iisus.

Am un surplus de idei şi de har
Și la picioarele Tale le-am pus
În numele veşniciei ca dar,

Când din morți înviază Iisus.

Doamne, aşi vrea să recunoşti
Din mulți pe mine cel ce-a dus
Crucea în fruntea atâtor oşti
Când din morți înviază Iisus.

Erai, Doamne, Mielul sacrificat
Pe Cruce, spre Golgota, în apus,
Mântuieşte lumea de acest păcat,
Când din morți înviază Iisus.

Privesc în ochii Tăi şi-mi caut iertarea,
Pentru ateii căzuți în păcat, Iisus
e " vina „ ce luminează cărarea
Învierii speranței noastre Sus.

Lumea este în concurență cu ea
Şi mai puțin se uită spre Tine sus,
Tu, Doamne, eşti Călăuza mea
Când din morți înviază Iisus.

Incident istoric

A ieşit istoria în stradă, dezbrăcată ca o nebună,
În piața publică strigă cât o țin paginile:
Sunt unică şi nu mă repet, terorismul politic
mi-a pus cunună,
tras la şapirograful timpului, el e de vină!
Istoria mai strigă:să se facă lumină!

În piața Patriei istoria desculță ca o fată bătrână
Urlă din tot plămânul îmbâcsit de războaie:
Sunt fecioara ce visează sub lună
la Bărbatul ce-şi pune în cui Războiul
Şi-n fața femeii-Pacea, genunchiul şi-l îndoaie.

A ieşit istoria în stradă ca o nebună,
E noapte, oamenii latră la lună
şi câinii ascultă cuvântându-le în strună.

Citindu-l pe Artur Silvestri printr-o picătură de ploaie

ploile îți albesc ochii mirați
când eu te văd printr-o picătură de ploaie
lentilă prin care-ți citesc
sufletul ce mă încolțeşte ca un imperiu
de gâfâie Bucureştul prin clopote

cu dangăte prelungi ca un imperiu de viață
lungă cât o bătaie de pleoapă,

de aici înainte
băile de lumină ne transformă în mesteceni
şi ne aşează în tabloul de deasupra
patului
pe care îl vedem numai atrunci
cînd degetele ploii trezesc domnitorii
răciți de curentul ce vine pe sub uşă
dinspre Europa.

La margine de univers, pe o baliză...

Era o vreme când nu era timp
Lucrurile toate aveau aripe
Se năşteau nevăzute în Olimp
Ieşind din ouăle de clipe.
Copacii cu rădăcinile în cer
Erau înaintea zilei cu un pas,
În universul născut dintr-o enclavă
Ceasul trăgea de mână un alt ceas...
...şi aşa, unul după altul, şi altul...
Omul nu se vedea, nu ne vedeam...
Cu lumea ce aluneca spre-nalturi,
Omul şi veşnicia porniseră-n tandem.

Dar a venit Eva, prima oară
Muşcând mărul din livada cu rădăcinile în sus
Şi de-atunci bărbatul îşi tot cară
Crucea Mântuitorului Iisus.

Prin cuvânt divin al spațiului curbat
Ne adâncim în vârtejuri proaspete de briză
Zăbovind mereu într-un păcat
La margine de univers, pe o baliză
Cu sufletul ferecat într-o valiză.

Îți răsfoiesc postulatele...

Zilnic sorbeai din apa lui Hristos
Şi te revendicai din alte propoziții
cînd pe drumul fără de folos
pândea dreapta clipă a morții.

Pe-un sânge sfânt călcai pe drum murdar

purtând în spate cruci imaginare
sperând că pronia cerească ne dă har
când răutatea altora ne doare.

Îți răsfoiesc postulatele grave
hămesit de-nțelepciune şi de raze
cum sunetul tot urcă în octave
şi înțelepciunea se-aşează-n fraze.

Mersul pe văzduh

Cine mai ştie ce fulger cădea în ogradă
Şi unde se ascundea acel Duh,
Ştiu doar că veneau călcând pe văzduh
Păsări pe crengi să ne vadă.

Inventai neantul să poți merge,
Era o geneză pentru care stârneai valuri
Între zborul de şoim şi alunecarea pe maluri
Când pe văzduh călcai ca un rege.

Prezența cerului este o lentilă mare,
Puternică, aducându-ți veşnicia aproape,
Zilele nu mai încap în misterioasele mape
Au luato prin văzduh croind o cărare.

Muzele datoare

De-ți curge sângele pe cărare
Curg din tine şi erori:
Ai oriunde muzele datoare,
Iar ideile-zbor de cocori.

Stai drept în arc de apus
Nu e târziu pentru dreptate
Iar verbele şi culorile nu-s
Pentru tuneluri argumente săpate.

Ne vom unii în ape şi în vise,
Din nou în diametrul orei
Vor cădea minutele ucise
Colorând în roşu înaltul aurorei.

Ora de ninsoare

Ninge cu lentoare peste burgul înzăpezit,
Albul a ajuns până la ochii ferestrelor,
Curiozitatea acoperită de vălul perdelelor
Se strecoară pe sub mâna ce înlătură discret intransparența.

Istoria e alta în fiecare fulg de nea şi oraşul
a ieşit din casă strecurându-se printre ei,
s-a urcat în bena camionului de strâns gunoiul
şi mestecă sticle de plastic să-şi curețe dinții-

străzi cariate în anveolele cărora descoperim
banii locuitorilor ce-şi plimbă nepăsarea în coşciuge de tinichea.

Ninge cu alb peste oraşul din tabloul aflat în camera ta
Unde aştept invitat să fiu să-ți citesc cărțile
Cu coperți făcute din pielea burgului nostru,
animal unic peste care ninge cu postulate.

Poemul postum

S-a dovedit că moartea e anonimă
Trece printre noi şi ne ia pe sărite
O însoțim fără judecată cu ultima rimă
Acolo unde şi verbele cad rănite.

Doar câte odată unul dintre sute
De doamna neagră crezând c-a fost cosit
Cade în cartea postumă scrisă pe tăcute
Când inima minţise c-a murit.

Rugăciunea zilei

E o primăvară cu muguri adormiți în copaci
ca ochii dimineții cu care eu
privindu-te în miezul clipei te fac să taci
s- asculți rugăciunea zilei către Dumnezeu.

O oră blândă dă ocol prin împrejur,
te aspiră dintr-un cer de vise,
când cucul îşi lasă cântecul său sur
clocit să fie în cuibul clipelor ucise.

Anotimpul acesta-i o cameră sigilată,
o lume vibrând într-un fluier de os,
doar ploaia de mult aşteptată
te înveşniceşte-ntr-un bărbat frumos.

Speranța binelui relativ

Mergând, te înstrăinezi timp de timp
şi te risipeşti, drumul nu se strânge
decât atunci întors în Olimp
spălat de voia undelor de sânge.

Mergând, te încarci de timpul tău deschis
cu pagini de trăiri şi de istorii, .
de oboseală nu te dai învins,
te pregăteşti să-nfrunți furtuna, norii.

Mergând, te temni de judecata-n care crezi,
o victorioasă întoarcere în timp;
îndreptățirea însă va pluti în iezi
şi-n culoarea luminii de pe nimb.

Credeai în Cuvânt, înainte de a spera în tine,
programai drumul tău definitiv
în inifinitul incolor şi indor ce vine,
şi-n speranța unui bine relative.

Înainte de sfârşitul frazei

Brazda țării în care clocote sângele străbunilor
Ți-a deschis Calea
Spre Lumina întoarceri în Sine.

Precum pasărea din interiorul
Oului de aer
Înălțimea îți devorează tăcerea...

Doar cuvintele tale încărcate de gânduri
Ne umezeşte tâmpla
Iar din dosul ochilor tăi
Îți este teamă că vei trece prin ei
Pentru îmbrtățişarea finală.

Frazele tale au inundat
Fiecare celulă a creierului nostru contemporan
Pregătind potirul alchimic
Pentru noua ta naştere...

În noi
Cu dăruire ai îngenunchiat
Printre geometrii de fraze
Să ne încurci visele cu viața,
Fiindcă nu mai ştim dacă s-a întâmplat
s-au moartea s-a strecurat în somn
şi nici acum n-ai aflat că ai trecut pe malul celălalt
în Lumină.

Abatere de la firesc

Un verb ce-a încăput într-un Cuvânt
Se roagă în silabe la mormântul unui sfânt

Şi o rimă rebelă ieşită din lege
Se-aşează rubin pe coroana unui rege;

Iese icoana din cerul unei rostiri-
Fraza încheie clipa din sfinţiri.

Poetul-verbul unei abateri de la firesc
Poartă sub aripi visul îngeresc,

El este şi ploaie, secetă şi duh
Pasăre măiastră rătăcind prin văzduh.

Amintiri din miezul unui poem

Ideile acestui poem sunt un cer spuzit de stele
Numai când ultimul luceafăr cade-n rouă;
Aşa cum renaşte din tăcere tăcerile mele
In suflet când începe o zi nouă.

Ideile acestui poem se strecoara în metaforă
In propriul subanţeles atât de viu,
Stelare insule culeg dimineți în anforă,
Mărturii de lumină din care sorbim, târziu.

Să lupți cu Goliat îți-e randul
In clipa versului şi-al evocarii
Când verbul cade-n tine imbălsămându-l
In amurgul împins în secunda uitarii.

Caracatița timpului

Caracatița înghițise timpul, ochii mării se bulbucase,
bețiv ce-şi bea propia urină,
azvârlind lături pe mal unde cerul alerga desculț
după stele în nisip rămase fără vină
pietricele colorate să adune
în străfulgerarea galopului unui cal
lumină din ochii peştilor amăgiți de undițe
aruncate din bărci cu carena adormită în val.

Lip, pleosc, lip, tentacole sugrumând noaptea,
 vise sângerând pe sarea mării din rană
şi pescarul sorbind tăcerea din cană
coclită de lună, sloi de gheață
în topire, vărsând umbre lângă case
rămase
ascunse sub duzi fără viață.

caracatița timpului se înghițise pe sine şi marea,
marea era una şi aceeaşi
cu zarea...

Clipa inefabilă

Îți circulă sunete prin vene
Beethoven te aşteaptă lângă un fa diez
pe când pianul îşi trage coada
pe scenă alene

Stai răzmat de nota Do,
sala trage scaune sub noi,
de sus curge fluviul de tăcere
când tu evadezi c-un cal maro
pe când din oul roşu iese un soare şi ploi

clipa e Cuvântul din care izvorăşte miere…

Doar o Treime

Lupta inegală a început de mult
Confruntarea dintre luciferi este şi-n vis
De nimic şi nimeni nu ascult
Până şi timpul dintre ei l-au ucis.

Doar un colț de spațiu rămas de răzbunare
Curge spre un destin predestinat
Când şi umbra de teamă din cărare
Se-nalță spre cerul înstelat.

Între două constelații o cruce a rămas
Şi-un Car Mare trăgând timpul după el
Iar noi la un predestinat ceas
Suntem lătrați de-o lumină ca un cățel.

Îngerul de pe umărul stâng

Ingerul de pe umărul stâng îl simt rar,
Dar iată, mor tineri mereu-
Depindem de-un eruvin, este un dar
Când cerul îşi varsă plumbul greu.

El a venit ca o minune de sus,
Din umbră ne călăuzeşte prin ceață,
Dacă unul din noi trece-n apus
E că îngerul a coborât în viață.

Aici se transformă în om, sau blestem,
Când cel plecat bate în ceruri la poartă;
Şi secunda fatală de care mă tem
Nici ea nu schimbă ce-a fost scris de soartă.

Vreau să mă vindec de clipă, de păcatul total,
Ingerul mi-e pe umăr, în tăcere-mi păzeşte
Drumul croit prin oceanul fatal-
Menirea ce-o am în adâncul ce creşte.

Metafora ruginii

Floarea ruginii fumurie
Coagulează metafora la loc
Şi rădăcinile-ntoarse-n tăcerea azurie
Clocotesc a sevă, fluierînd din soc.

Gândeşte mersul osul de oxigen
A măduvei umplută cu apus
Spre ele alunecă flori fără polen
Aripi urcând cu mine mai sus.

Din motani coboară păsări către pădure
Cu zborul întreg descătuşat sub pene
Şi cerul coboară sub aripi sure
Aduceri aminte strecurându-se în vene.

Şi boii lepădându-se de jug
Şi-au găsit în glod potcoava lor
Trag după ei câmpia aprinsă rug
Spre talpa unui întreg popor.

Când în unire apa unui râu
Va săpa în maluri ca un gând
Eu îl voi trece cu valul pînă-n brîu
Cu poemul mai departe alunecând...

Artur, fiord al apelor liniştite

Din ochiul apei cu nori de pleoape
Soarele răsare ca un gând mai blând,
Când nări de căprioare se mulează-n ape
Şi-o altă lume încolţeşte-n gând.

Acolo, memoria mea, închisă,
umple cu durere un alt gol,
Când căprioara a căzut ucisă
Trist intră prietenul în simbol.

Vulnerabile stări de lună şi de soare,
Sub care alunecă fregate de idei,
Le dedic lui Artur, din păcate tot mai rare,
Când plâng în mine cohortele de miei.

Filosoful esențelor tari

Filosoful esențelor tari
A sorbit din apa lui Hristos,
Când pe drumul confuziilor mari
Înțelepciunea îl făcea mai frumos.

Un ochi îl urmărea-n sine,
În cale crescând confuzii de lumini,
Ce-l ducea-n tăcerea care vine
Sub atâția ochi divini.

Filosoful esențelor tari
Îşi bea măduva cuvintelor din mers,
 Dacă prin vreme anii sunt mai rari
Cineva muntele de păcate l-a şters.

Mai trăieşte vremea inimii înduioşate
Şi-a timpului dragostei cea bună,
Mai soarbe esențe cu păcate
Din lutul ce-l roagă să rămână...

Este Visătorul esențelor tari,
Un ins grăbit spre ce-o să fie,
Lăsând clipele lui cu armăsari
Să-l tragă-n veşnicie...

Filosoful esențelor tari
Călătoreşte acum spre spațiile mari.

Al doisprezecelea ceas

Vremea urcă în imponderabil,
Păsările sub zborul cărora moleculele de aer mor
Poartă tăcerea între particule,
Doar mişcarea browniană în dezordinea ei
Ordonează apa de ploaie
Din paharul de pe masă.

Cântecul mierliței pune miere în levitația
Fulgului de păpădie
Dus mai departe în interiorul zilei
Cum orele sunt plimbate de indicatoarele ceasului
Pe cadranul numerotat de cineva
Ce n-a ştiut să numere
Decât până la al doisprezecelea ceas.

Antagonie

Ieri s-a mai născut o stea în cer,
Aici, a fost o moarte cu durere,
Plecarea unei ființe de-ntrebări
ne-a pus în cuvinte numai miere.

Emirate de gânduri

Fruntea-i era un cer de idei spuzit
când cădea-n ochi un strop de luceafăr,
cum clipele-s bolnave şi-a-nroşit
sufletul ce nu-i atât de teafăr...

Gândul gândului tot aleargă
pe sub propria-i piele atât de tristă!
Stelare feude pe o hartă întreagă
mărturii fugare trec în revistă.

Degeaba implora înțelepciunea în Cuvinte:
Tăcea, gândea în clipa evocării
Iar vorbele lui deveneau mai sfinte
 Levitând peste irealul transparent al mării..

Fluviu cuvintelor

De atâta căldură în note muzicale
cuvintele curg de căldură-
un izvor ieşit în cale
se strecoară din inimă în gură

mai multe în fluviu se-adună
ce curge la vale înspumat,
ziua şi noaptea pe lună
râul de cuvinte născut din păcat.

Se-adună toate în Marea Limbii Române,
Furtună de verbe în adâncuri şi valuri,
Seninul cuvântului rămâne
în patria întinsă la plaje pe maluri...

În fiecare zi îți aprind din inimă lumina
Lumânare, mamă, pentru sufletu-ți umil,
De am greşit, îmi port şi-acuma vina
Furnicilor strivite sub călcâiul de copil.

Lumină pentru Mama

În fiecare zi îți aprind din inimă lumina,
Lumânare, mamă, pentru sufletu-ți umil,
De am greşit, îmi port şi-acuma vina
furnicilor strivite sub călcâiul de copil.

Îmi port crucea plecării mele din sat,
Alergând după fluturi sub cerul depărtării,
Iar dacă, uneori, am căzut în păcat,
Îți cer iertare, mamă, la ceasul înserării.

Îmi aprinzi zorii luminii ce n-o vezi,
Eu, lumânării zilei mă închin sfios,
De Sus, ştiu, tu prin lume mă urmezi
Şi mă-ndrepți cu sfaturi când fac ceva pe dos.

Iubire şi cald era mamă lângă tine
În universul casei în amintire rămas,
Dar o chemare încolțea, pe-atunci, în mine,
Destinul îmi pregătise-un Pegas...

De-atunci colind prin păduri înşelătoare
Tezaur de invidie, ură şi venin.
Am mai venit la casa albastră pe-o cărare
Iar tu în ochi aveai lumină mai puțin

Aşteptai tăcută cu fruntea de fereastră
Aveai în ochi aşchii de întuneric
Iar gându-ți trimis spre mine-pasăre măiastră
Doar el mă cuprindea în mieziul sferic.

O iubire de tine îmi intră-n sânge mamă
Cu ghiocei, muşcate şi miros de pelin,
Dojeana-ți blândă aşi luao acum în seamă
Şi m-aşi întoarce acasă pe urme de senin.

Un dor îmi coboară în inimă de casă
De truda tatei, a ta, şi de înserate mângâieri,
Însă urma voastră de aer rămasă
Când o ating se preface-n ieri

În fiecare zi îți aprind din inmă lumina,
Lumânare, mamă, pentru sufletu-ți umil,
De am greşit, îmi port şi-acuma vina
Furnicilor strivite sub călcâiul de copil.

Materia luminoasă

Particule rupte din fraze intrate-n implozie,
Doar verbul fierbe într-un abur invizibil.
Undeva pe marginea buzei universului
Strigă conştiința materiei ceva ilizibil.

Aşteaptă! Respiră mirosul tăcerii,
Culoarea adjectivului el n-are cum s-o înțeleagă
Dacă ora e împărțită între nuanța sevei şi-a mierii.

Undeva prin cuvinte aleargă merii,
Livada în fraze a rămas întreagă.

Singurătatea poetului de cursă lungă

Cad ceruri peste alte ceruri în stele stinse de mult
zgura rămasă mocneşte lumină-n adâncuri,
stau pe-o piatră de gând şi ascult
tăcerea din versuri,
doar greierii țuruind în urechi
coboară poteci printre rime
perechi
pentru despărțirea imaginată de noi
care niciodată n-a avut loc,
ne mai unesc şopârle şi şoşonii udați de ploi
ce suflă alizee albastre în fluiere de soc.

Cale lungă are poetul pe lumină
călcând
cu călcâiele bătătorite de dor de ducă
purtând la tâmple câte-o vină
ce-o duce şi acum în gând
şi-n mână cu o floare ce se usucă.

Cale lungă are Poetul călcând pe lumina ce vine
sorbind mierea cuvântului din țâța unei albine.

Viața ca o luptă

Eu vin din locul de mai sus
Tu eşti născut pe mal de apă
Ne-am întâlnit sub crucea lui Isus;
Răgaz de-o viață, răgaz de sapă.

Mereu uniți pe frontul vieții-
Lupte mari pentru victorii mici...
Tânjesc la dezbaterile pieții
Cu idei-cărări de licurici.

Războiul acesta de un an
Se vede c-a ținut o viață;
Doreai o viață în sânul lui Avraam
Şi-o luptă de idei în piață.

Poeții nu mor niciodată

Poeții nu mor niciodată, ei doar
îşi odihnesc zborul
între clipa ce vine şi visul cea fost
potolind focul din oase şi luna
cu dorul,
arzând întotdeauna
cu rost .

Poeții nu mor niciodată, se-ntorc în cuvinte
eterne vorbe încolțite-n brazdă
în frunze, flori, şi în întoarceri din cele sfinte
sau în zborul păsărilor ce torc la stână
cântece pregătite să fie gazdă
în care intrăm cu ei de mână.

Poeții nu mor niciodată ei vin
coborând treptat în noi pe frânghii de lumină,
de apă şi iz de pelin
ne iau de pe umeri tristețea, ne-nveşnicesc tulpină
şi ne pun aripi de înger, în abis
nu mor niciodată, niciodată în Paradis,
doar urcă în vis.

Poeții nu mor niciodată, doar ies
din auz, cum ai privii
printr-un ochean întors,
sau alunecă în simțuri cum noaptea unei ciocârlii

aureolează cu stele un şes,
ei au în vene al patruilea simț,
metafora din sânge a unui prinț.

Poeții nu mor niciodată, şi doar
îşi odihnesc zborul
între clipa ce vine şi visul amar
potolind focul din case şi luna
cu dorul, arzând întotdeauna
cu rost.

CUPRINS

Ziua a şaptea după Artur	2
Cei doi gemeni-timpul şi spaţiu	2
Lumina din Acrostih	3
Înainte de sfârşitul frazei	3
Eu şi guguştiucul	4
Întoarcerea ACASĂ	4
Medalia de sub preş	5
Modestie	5
Plecarea	5
Terra incognita	6
A înviat Iisus	6
Când din morţi înviază Iisus.	7
Incident istoric	7
Citindu-l pe Artur Silvestri printr-o picătură de ploaie	7
La margine de univers, pe o baliză...	8
Îţi răsfoiesc postulatele...	8
Mersul pe văzduh	9
Muzele datoare	9
Ora de ninsoare	10
Poemul postum	10
Rugăciunea zilei	10
Speranţa binelui relativ	11
Înainte de sfârşitul frazei	11
Abatere de la firesc	12
Amintiri din miezul unui poem	12
Caracatiţa timpului	13
Clipa inefabilă	13
Doar o Treime	14
Îngerul de pe umărul stâng	14
Metafora ruginii	15
Artur, fiord al apelor liniştite	15
Filosoful esenţelor tari	16
Al doisprezecelea ceas	16
Antagonie	17
Emirate de gânduri	17
Fluviu cuvintelor	17
Lumină pentru Mama	18
Materia luminoasă	19
Singurătatea poetului de cursă lungă	19
Viaţa ca o luptă	20
Poeţii nu mor niciodată	20

Publicat la „Semănătorul – Editura online”, mai 2009
Tehnoredactare, prof. Nicolae N. Tomoniu